

Mostek, Patoková

Příběh mi vypráví babička a jeho děj se odehrává v roce 1968.

Zrovna jsme seděli v obýváku a čekali na příběh. Babička se posadila do křesla, její pes jí vyskočil na klín, ona ho podrbala za ušima a začala: „Určitě si pamatujete Emila - mého bratra,“ řekla a zamyslela se. „Dříve jsme i s rodiči bydleli v malém domečku. Pamatuju si, že měl číslo šestnáct. Všechny obchody odtamtud byly daleko a rodiče neměli čas tam chodit, proto posílali mě a Emila. Když jsem ale začala studovat, chodil už jen Emil. Tou dobou mu mohlo být tak dvanáct. Jednou odpoledne jsme zjistili, že potřebujeme nakoupit nějaké jídlo, už si nepamatuju co,“ zasmála se babička. „No, tak si Emil vzal svůj červený vozík, ten s sebou bral vždycky, protože by nákup neunesl, a vyrazil. Když byl asi v půli cesty, to poznal podle mostku před ním, něco se mu nezdálo. Najednou si všiml co. Ze zatáčky před ním vyjížděly tři ruské tanky.“

Babička se odmlčela a po chvíli pokračovala. „Vím, jak měl vykulené oči, když mi vyprávěl, co udělal potom. Stál uprostřed cesty, kde nikdo nebyl a bál se. Po několika vteřinách se rozhodl něco udělat.“

Domem se rozezněl domovní zvonek a to babičku přerušilo. Její pes, doteď poklidně spící v jejím klíně, vyskočil a začal štěkat. Babička se zvedla, došla k oknu pro klíče a šla otevřít. Po chvíli se vrátila se slovy: „Jen pošta.“ Sedla si zpátky.

„Tak, kde jsem to skončila?“ řekla si spíš pro sebe.

„Emil se rozhlížel a přemýšlel, co udělá. Utéct? Nemá šanci. Schovat se do lesa? Uvidí ho. Zůstat stát? To by bylo šílenství. Jasně! Rozběhl se, jak nejrychleji mohl, směrem k mostku. Nevyběhl ale na něj. Zabočil dolů a i s vozíkem se schoval. Tanky se přibližovaly a Emil poznal, že první tank už vyjel na mostek. Omítka se kolem něj drolila a on se bál, že na něj celý most spadne. *Bum!* Druhý tank je na mostku. Kousek omítky spadl Emilovi na hlavu. Lézt pod ten mostek byla chyba. Třetí tank a další omítka a kamínky. Tanky jely pomalu, takže zabralo minuty, než se dostaly na druhou stranu. Když se Emilovi zdálo, že budou dostatečně daleko, vykroukl ze svého úkrytu. Tanky byly pryč,“ vydechla babička.

„A co bylo pak, babi?“ zeptala jsem se.

„Inu, Emil na nákup úplně zapomněl a běžel domů. Tam nám to všechno řekl. Myslím, že jsme si já, máma i Emil neuvědomovali vážnost situace. Jediný, kdo tušil, co se děje, byl táta. A teď už jděte ven,“ prohodila a podala mi vodítko se psem. Vystrčila mě ze dveří a zabouchla je.

Ještě ten den jsem se šla podívat k tomu mostku. Některé jeho části byly odrovené a ležely pod ním, jako by tady byly ještě od přejezdu těch tří tanků.